

9. Веракса Ю.В. Ротація кадрів на державній службі України: теоретико-правовий аспект. Від громадянського суспільства – до правової держави: тези VIII Міжнародної наукової Internet-конференції студентів та молодих вчених. Харків: ХНУ імені В.Н. Каразіна, 2013. С. 77–79.

10. Створення організаційно-правових засад кадрової ротації як одного з дієвих елементів підготовки кадрів та попередження можливих корупційних проявів у державних органах: наук. розробка / С.М. Серьогін, О.В. Антонова, І.В. Шпекторенко та ін.; за заг. ред. С.М. Серьогіна. Київ: НАДУ, 2009. 60 с.

11. Ефективність державного управління: збірник наукових праць Львівського регіонального інституту державного управління Української академії державного управління при Президентові України / за заг. ред. А.О. Чемериса. Львів: ЛРІДУ УАДУ, 2003. Вип. 3. 256 с.

12. Черепанов В.В. Государственная кадровая политика и кадровая деятельность в системе гражданской службы: учебное пособие. Москва: Финакадемия, 2009. Ч. 1. 144 с.

УДК 342.9

МОЛЧАНОВ Д.В.

ПРОБЛЕМИ ПРАВОЗАСТОСОВНОЇ ПРАКТИКИ, ЩО ВИНИКАЮТЬ У СФЕРІ ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ ТА МОНІТОРИНГУ З МЕТОЮ ПРОТИДІЇ ТІНІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

У статті розглянуто ознаки економічної злочинності як об'єкта адміністративно-правової протидії. Визначено основні чинники тінізації економіки України та проблеми правозастосовної практики, що виникають у сфері фінансового контролю та моніторингу з метою протидії тінізації економіки України. Запропоновано напрямки адміністративно-правової протидії економічній злочинності. Проаналізовано основні підходи до визначення механізмів детінізації української економіки.

Ключові слова: фінансовий контроль та моніторинг, адміністративно-правове регулювання, тінізація економіки.

В статье рассмотрены признаки экономической преступности как объекта административно-правового противодействия. Определены основные факторы тенезации экономики Украины и проблемы правоприменительной практики, возникающие в сфере финансового контроля и мониторинга с целью противодействия тенезации экономики Украины. Предложены направления административно-правового противодействия экономической преступности. Проанализированы основные подходы к определению механизмов детенизации украинской экономики.

Ключевые слова: финансовый контроль и мониторинг, административно-правовое регулирование, тенезация экономики.

The article considers the signs of economic crime as an object of administrative and legal counteraction. The main factors of shadow economy of Ukraine are determined. Some problems of law enforcement practice that arise in the field of financial control and monitoring in order to counteract the shadowing of the Ukrainian economy are proposed. The main directions of the administrative-legal counteraction to economic crime are proposed. The main approaches to the definition of mechanisms for the shadowing of the Ukrainian economy are analyzed.

Key words: financial control and monitoring, administrative-legal regulation, shadow economy.

© МОЛЧАНОВ Д.В. – здобувач кафедри економіко-правових дисциплін (Національна академія внутрішніх справ)

Постановка завдання. У розвинених країнах із соціально-орієнтованою ринковою економікою підприємницька сфера діяльності є її провідним сектором, адже саме завдяки останній формується новий прошарок власників – середній клас, який становить соціальну базу суспільно-економічної системи.

Україна на сучасному етапі свого розвитку зазнає постійних перетворень: змінюється структура економічних відносин, формуються нові суб'єкти власності й політичної діяльності, трансформуються базові цінності, життєвий устрій, традиції [1, с. 289].

Перехід від планово-адміністративного управління економікою до ринкових відносин потребував від нашої держави створення відповідних ринкових інститутів. Розуміючи важливість формування недержавного сектору як однієї зі складових частин ринкової економіки, Україна з перших років незалежності почала створювати правові умови для розвитку підприємництва [2, с. 91–92].

Прийняття та дія великої кількості законодавчих актів, особливо у сфері оподаткування, постійні їх зміни та доповнення, неоднозначність тлумачення їх норм продовжують створювати значні перешкоди для практичної діяльності як суб'єктів оподаткування, так і контролюючих і правоохоронних органів. Результати наукових досліджень та повсякденна економічна діяльність доводять, що перевищення допустимої (оптимальної, раціональної) величини податкового тягаря ставить законослухняних платників податків (юридичних і фізичних осіб) перед вибором: або вимушений перехід до «тіньового» сектору економіки, або розорення [2, с. 91–92].

Для сучасного етапу розвитку економіки України характерні такі основні види тіньової економічної діяльності: випуск і реалізація необлікованих товарів, надання неврахованих послуг; незаконне та контрабандне ввезення товарів і їх обіг; незаконна приватизація державного та комунального майна; нелегальні валютні операції; кримінальні промисли; шахрайство з фінансовими ресурсами; корупція; нелегальний вивіз капіталу; незаконне використання державних майна та коштів, природних ресурсів і корисних копалин; приховування реальних доходів суб'єктів господарювання і громадян від оподаткування та незаконне повернення ПДВ; вилучення різниці між реальними та звітними цінами на товари і послуги.

Висвітлення та вирішення проблем правозастосовної практики у сфері фінансового контролю та моніторингу з метою протидії тінізації економіки України представлено у працях О.М. Алімової, П. Андрушка, А. Базилюка, А. Борисенкової, З.С. Варналія, Е. Іванова, С.Н. Ковальова, І. Коломійця, В.М. Кулагіної, Ю.В. Лагова, В. Лисенка, І.Мазура, В.В. Микитенка, І.В. Моспаненка, В.І. Мунтіяна, В.В. Попової, В.М. Поповича, А.В. Пономаренка, О. Рябченка, Т.А. Тищука, О. Турчинова, О.В. Черевка, Р. Фрея та інших дослідників. Однак проблеми впливу тіньового сектору економіки на соціальні та економічні процеси в Україні та причини його виникнення все ще залишаються актуальними та потребують подальших наукових і практичних розробок.

Метою статті є дослідження проблем правозастосовної практики у сфері фінансового контролю та моніторингу з метою протидії тінізації економіки України, а також висвітлення деяких аспектів механізму її детінізації.

Результати дослідження. Економічні злочини становлять суттєву небезпеку для суспільства не лише через значну поширеність та різноманітність проявів злочинної економічної діяльності, але й через соціально небезпечний характер таких діянь [3]. В. Попович розглядає економічну злочинність як одне із джерел утворення тіньової економіки в межах розробки спеціальної теорії детінізації економіки, її категоріального апарату, здатного об'єктивно відобразити та дати наукове пояснення економічним, криміногенним та іншим юридично значимим аспектам технологій тіньового фінансово-господарського обороту речей, прав, дій [4].

Відповідно до ст. 7 Закону України «Про основи національної безпеки України», тінізацію національної економіки визнано загрозою для національних інтересів і національної безпеки України в економічній сфері.

Існує чітко окреслена система суб'єктів протидії економічній злочинності: державні органи, спеціально створені для протидії економічній злочинності, та ті, які беруть участь у протидії економічній злочинності у межах виконання покладених на них функцій та завдань. До спеціально створених державних органів належать такі: Національний антикорупційний комітет при Президенті України; спеціальні підрозділи із боротьби з економічною злочинністю Національної поліції України; спеціальні підрозділи із боротьби з корупцією Служби безпеки

України; підрозділи Національного антикорупційного бюро України. У разі необхідності Верховною Радою України на постійній або тимчасовій основі можуть бути створені інші спеціальні органи для протидії економічній злочинності [5, с. 63]. До державних органів, які беруть участь у протидії економічній злочинності, належать: органи Національної поліції України та Служби безпеки України; органи Прокуратури України; митні органи й органи Державної прикордонної служби України; органи Державної фіскальної служби та Державної контрольно-ревізійної служби; органи й установи виконання покарань; розвідувальний орган Міністерства оборони України; Служба зовнішньої розвідки України; Національне антикорупційне бюро України; Державне бюро розслідувань [5, с. 63].

На сьогодні існують такі фактори ефективності державного регулювання економіки:

- уміле поєднання механізмів ринкового саморегулювання економіки з важелями її державного регулювання;
- фіскальна політика держави, податкова система, стан держбюджету, стан державного боргу;
- монетарна (грошово-кредитна) політика держави, регулювання грошової маси в обігу банківською системою, доступність кредитів, резерви і відсоткові ставки банків, обмінні курси, платіжний баланс країни;
- антиінфляційна політика;
- антициклічна політика;
- зовнішньоекономічна політика держави;
- контроль за дотриманням законів;
- уміле обмежене застосування адміністративних регуляторів економіки (дозволів, заборон, обмежень, норм) [6].

Тіньова економіка негативно впливає на всі соціально-економічні процеси, які відбуваються в суспільстві. Ігнорування такого суперечливого явища, як тіньова економіка, спричиняє серйозні помилки у визначенні макроекономічних показників та неадекватну оцінку найважливіших процесів і тенденцій, тактичні та стратегічні прорахунки у забезпеченні конкурентоспроможності економіки. За оцінками експертів, тінізація економіки країни складає 50–60%. Це негативно позначається на надходженнях до бюджету, здатності держави здійснювати масштабні інвестиційні й соціальні проекти, ступені соціального захисту найманих працівників, а також ефективному використанні природних і фінансових ресурсів країни. Таким чином, системна програма діяльності із детінізації економіки має стати окремим напрямком розвитку економіки України [7].

Ми підтримуємо думку О.В. Пшиннікі, який виділяє такі ознаки економічної злочинності як об'єкта адміністративно-правової протидії: корисливий характер; високоінтелектуальний характер; використання службового становища, корупційний аспект; латентність; посягання на порядок управління економікою; тривалість та систематичність; тісний зв'язок із організованою злочинністю; застосування досягнень науково-технічного прогресу; комплексний характер (поєднання способів протидії); небезпечність для суспільства й держави в цілому [5, с. 63].

Виходячи зі стану проблем тінізації в Україні, можна визначити основні чинники тінізації економіки нашої країни на сучасному етапі:

- політична невизначеність, недовіра до дій влади та високий рівень бюрократизму;
- недостатність інституційного забезпечення економічної політики в Україні;
- неефективність управління державною власністю і захисту прав власників;
- системні вади податкової політики та недосконалість бюджетної політики;
- деформація структури зайнятості населення;
- рейдерство;
- слабкість та недосконалість судової влади;
- утворення тіньової парадержави;
- непродуктивний вплив капіталів та інші чинники тінізації [8].

Адміністративно-правова протидія економічній злочинності має бути спрямована на виконання в рамках закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» завдань суб'єктів протидії; вдосконалення системи органів державної влади, які є суб'єктами протидії економічній злочинності; надання всебічної державної підтримки підрозділам, що протидіють економічній злочинності та корупції; запровадження механізмів централізованого

контролю, взаємодії та координації суб'єктів протидії економічній злочинності та забезпечення державного управління.

Задля реалізації визначених нами напрямів адміністративно-правової протидії економічній злочинності важливими є розробка й удосконалення нормативно-правових актів, що регулюють відносини у сфері протидії економічній злочинності; забезпечення відповідного матеріально-технічного рівня діяльності органів виконавчої влади у сфері протидії економічній злочинності; здійснення професійного прозорого відбору та навчання кандидатів для роботи в органах, на які покладено завдання протидії економічній злочинності [5, с. 63].

Можна зробити два висновки щодо детінізації економіки України:

1. Тіньова економіка є об'єктивним, реальним явищем, притаманним будь-якій економіці, незалежно від ступеню її розвитку. Йдеться не про ліквідацію тіньової економіки, яка є атрибутом будь-якого суспільства, а про обмеження рівня цього явища, яке має певні порогові значення.

2. Тіньова економіка – полісистемне утворення, складне багатопланове явище. Тому політика детінізації потребує розробки та активної реалізації комплексу заходів щодо легалізації тіньових доходів некримінального походження та залучення до реального сектору економіки.

Тіньова економіка паразитує на легальному виробництві, або ж просто нищить легальний виробничий сектор. Небезпечність тіньової економіки полягає ще і в тому, що вона є середовищем діяльності злочинних угруповань.

І.Ю. Приварникова та К.В. Степанюк пропонують механізми детінізації української економіки із урахуванням досвіду закордонних країн:

1) заборонити господарську діяльність тих фізичних осіб, які раніше вчинили серйозний податковий злочин; застосувати кримінальну відповідальність до порушників авторських прав, зокрема у сфері комп'ютерних технологій (досвід Польщі);

2) посилити роль державних спеціальних служб у контролі за поширенням тіньової економіки в країні та їх взаємодію із державною структурою загалом (досвід США);

3) обмежити можливість проведення експортно-імпортних операцій національними суб'єктами господарювання з компаніями в офшорних зонах (досвід Франції);

4) для боротьби з корупцією як основним чинником розвитку тіньової економіки необхідно підвищити рівень довіри громадян до влади, посилити незалежність судів, віддавши їх під громадський контроль, посилити покарання за хабарництво (досвід Великої Британії);

5) оптимізувати податкову систему (досвід Німеччини);

6) вступити до міжнародних організацій, що ведуть боротьбу з відмиванням грошей, таких як: Азійсько-Тихоокеанська група (APG), Група країн Карибського басейну (CFATE), Група країн Південної та Східної Азії (ESAAMLG) та Комітет експертів Ради Європейського співтовариства (досвід ЄС) [9].

Таким чином, вчені пропонують адаптувати конкретні напрацювання світової практики до подолання тіньової економіки в Україні. Зниження рівня тіньової економіки сприятиме зниженню рівня криміногенної ситуації, загальному економічному зростанню та підвищенню рівня соціальних стандартів.

Проведений аналіз основних підходів до визначення механізмів детінізації української економіки дає підстави стверджувати, що основними механізмами, на думку вчених, є економічні (удосконалення податкової системи; реформування національної системи фінансового контролю; стимулювання інвестиційних процесів; створення сприятливих умов для розвитку підприємництва; боротьба з корупцією тощо). Необхідно погодитися з думкою С.О. Павленка, що корумповані зв'язки, тісно налагоджені в органах законодавчої, виконавчої та судової влади, призводять до встановлення їх залежності від кримінальних структур, що забезпечує прийняття рішень, вигідних останнім, та порушує чинне законодавство або суспільні норми [10, с. 75].

На думку С. Клименка, механізми детінізації української економіки повинні бути такими:

- економічні механізми (удосконалення податкової системи; державна підтримка підприємництва; проведення антикорупційної політики; стимулювання інвестиційної політики; проведення якісної політики у сфері зайнятості тощо);

- законодавчі (прийняття концепції боротьби з тіньовою економікою, де потрібно визначити етапи, заходи, методи, відповідальних, а також моніторинг результатів та корегування зазначеної концепції);

- організаційні механізми (посилити роль державних спеціальних служб у контролі за поширенням тіньової економіки в країні та їх взаємодію із державною структурою загалом;

визначити пріоритети розвитку та співпраці системи органів, що контролюють поширення тіньової економіки; посилити контроль за діяльністю державних органів влади; проводити громадські обговорення проблем корупції тощо) [11, с. 246].

Корупція, пов'язана з тіньовою економікою та злочинним бізнесом, призвела до диктату насильства, організації наркобізнесу, торгівлі людьми тощо. Ядром цього кримінального блоку став тероризм. Зворотній наслідок – це ядро зміцнюється через організовану злочинність та корупцію [12, с. 54–55].

Заходи щодо детінізації економіки:

1) «амністія» капіталів некримінального походження, насамперед тих, що спрямовуються в інноваційну сферу та інші суспільно значущі та пріоритетні сектори;

2) запровадження податкових стимулів до нагромадження та інвестування коштів до інноваційного сектора юридичними особами, які пропонується надавати за фактичними результатами діяльності;

3) звуження фінансової бази тіньового господарювання через зменшення рівня оподаткування фізичних осіб на величину документально підтверджених коштів, витрачених на розвиток людського капіталу (освіта, підвищення кваліфікації тощо);

4) реальне і радикальне спрощення погоджувальних та дозвільних процедур щодо здійснення підприємницької діяльності, особливо в інноваційній сфері;

5) обов'язкове обґрунтування джерел походження грошових коштів у разі купівлі товарів, вартість яких перевищує певну заздалегідь визначену суму (житла, земельних ділянок, транспортних засобів та предметів розкошів);

6) залучення до реалізації стратегії легалізації представників міжнародних організацій, що спеціалізуються на протидії нелегальному господарюванню, та громадянського суспільства [13; 14].

Заходи щодо декриміналізації економіки:

1) віднесення до переліку кримінальних злочинів «незаконного збагачення», передбаченого ст. 20 Конвенції ООН проти транснаціональної організованої злочинності;

2) ратифікація Конвенції про корупцію у контексті кримінального права; реформування системи звітності правоохоронних органів відповідно до стандартів розвинених країн;

3) узгодження повноважень та контрольно-ревізійних функцій органів влади у сфері легалізації тіньових капіталів;

4) розробка комплексної теоретико-методичної бази визначення обсягів та протидії кримінальній та тіньовій активності;

5) активізація участі у міжнародній системі протидії і легалізації економічної діяльності на різних рівнях міжнародного співробітництва [13; 14].

Заходи щодо запобігання непродуктивного відтоку капіталів із України:

1) забезпечення дієвого захисту та державних гарантій прав власників та інвесторів; забезпечення стабільності, прозорості та однозначності норм законодавства у сфері оподаткування та валютного регулювання, покращення інвестиційного та підприємницького клімату;

2) подолання тіньових явищ у сфері зовнішньоекономічної діяльності, зокрема, у системі митного регулювання;

3) прискорення розвитку фінансових ринків та корпоративного сектора відповідно до європейських стандартів;

4) істотне підвищення ефективності боротьби з корупцією та організованою злочинністю, зокрема у фінансовій сфері тощо.

Реалізація зазначених та інших заходів щодо подальшої детінізації економіки сприятиме не лише формуванню повноцінного ринкового середовища, розвитку економіки, легалізації капіталу, процесу демократизації економіки і суспільства в цілому, а й значному підвищенню конкурентоспроможності економіки та усуненню реальних загроз національній безпеці держави [13; 14].

З метою подолання негативних наслідків процесу тінізації економіки України, значного зменшення його рівня необхідно розробити та реалізувати низку заходів для протидії тінізації. Зокрема, це заходи щодо детінізації та декриміналізації економіки, запобігання непродуктивного відтоку капіталу, захисту суб'єктів господарювання від рейдерства та детінізації політичного процесу [7]. Для припинення окремих тіньових схем і обмеження тіньової економіки на сучасному етапі пропонується ряд заходів, зокрема:

1) реформування національної системи фінансового контролю за здійсненням протизаконної діяльності у напрямі розробки конкретних інструментів обмеження тіньових систем перерозподілу фінансових ресурсів за кожним конкретним випадком; формування спеціального реєстру та загального переліку декларацій із заявленими до відшкодування сумами ПДВ, які вважаються сумнівними;

2) застосування мінімальних цін на високоліквідні імпортовані товари (передусім підакцизні) для розрахунків і сплати податків;

3) створення інституту представників митної та податкової служби в зарубіжних країнах (для обміну інформацією про оподаткування зовнішньоекономічної діяльності українських суб'єктів підприємництва);

4) запровадження моніторингу за внутрішньofireмовими цінами в межах холдингових компаній;

5) застосування змін в організаційній структурі державних холдингових компаній (зокрема, позбавлення підприємств права юридичної особи) [15].

Ключовим чинником детінізації має стати формування мотиваційного нормативно-правового середовища, яке забезпечує високоефективну і прибуткову роботу легальної економіки. Сталість економічного розвитку має забезпечуватися виключно засобами ринкового регулювання. Це сприятиме досягненню політичної і соціально-економічної стабільності в країні за умови підвищення престижу України серед інших країн та міжнародних організацій [15].

Протидія економічним злочинам потребує особливої уваги та особливих підходів, як вчених, так і практичних працівників [16, с. 80]. Реалізація зазначених заходів щодо подальшої детінізації економіки не лише сприятиме формуванню повноцінного ринкового середовища, розвитку економіки, процесу демократизації суспільства загалом, а й забезпеченню відродження та ефективного розвитку вітчизняного підприємництва [15].

Ефективність боротьби з тіньовою економікою безпосередньо залежить від розробки та впровадження державних заходів детінізації, які повинні бути комплексними, тобто мають поєднувати політичні, правові, організаційні та регулятивні заходи, що відповідали б новим реаліям ринкової економіки.

Висновки. Проблеми та перспективи розвитку системи фінансового моніторингу пов'язані із недостатньою кількістю кваліфікованих кадрів; відсутністю однозначних якісних критеріїв щодо віднесення фінансових послуг до таких, що підлягають фінансовому моніторингу та оцінці їх ризику. Тому сьогодні проблема правозастосовної практики у сфері фінансового контролю та моніторингу з метою протидії тінізації економіки в Україні вимагає поглиблення наукових досліджень, чіткого нормативно-правового регулювання, створення дієвої системи державних контрольних органів у цій сфері.

Список використаних джерел:

1. Севрук В.Г. Протидія Національної поліції України злочинам, що вчиняються організованими групами та злочинними організаціями, які сформовані на етнічній основі. Підприємництво, господарство і право. 2017. № 2 (252). С. 288–293.

2. Камлик М.І. Забезпечення законності у сфері підприємництва: кримінологічний аспект. Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). Київ: Міжвідом. н.-д. центр з проблем боротьби з організов. злочинністю, 2005, № 11. С. 91–99.

3. Пилипенко Н.В. Поняття та ознаки економічного злочину. Вісник Запорізького юридичного інституту. 2009. № 1. С. 60–66.

4. Попович В. Теоретичні та практичні передумови комплексного підходу до вивчення і розв'язання проблем детінізації економіки. Право України. 2002. №3. С. 63–70.

5. Пшинник О.В. Поняття економічних злочинів як об'єкта адміністративно-правової протидії. Право і Безпека. 2016. № 3. С. 60–65.

6. Економічна діагностика: навч. посіб. Одеса: ФОП Бондаренко М.О., 2015. 292 с.

7. Стельмаш А.О., Цветнова О.В. Детінізація економіки в контексті економічної безпеки України. Дні науки – 2013: Збірник матеріалів V Регіональної науково-практичної конференції студентів і молодих вчених 23 травня 2013 р. у м. Красноармійськ: в 2 т. Красноармійськ: КП ДонНТУ, 2013. Т.2. С. 122–125.

8. Тіньова економіка: сутність, особливості та шляхи легалізації: монографія / за ред. З.С. Варналія. 2006. URL: http://www.niss.gov.ua/book/tyn_ekon/index.htm.

9. Приварникова І.Ю., Степанюк К.В. Тіньова економіка України: причини, обсяги та шляхи їх зменшення. URL: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/dtr/ep/2010_2/files/EC210_35.pdf.
10. Павленко С.О. Шляхи удосконалення правового регулювання протидії особам, віднесеним до категорії «злочинців у законів» в Україні. Науковий вісник Херсонського державного університету. 2016. Вип. 6. Т. 3. С. 73–79.
11. Клименко С.П. Механізми детінізації економіки: теоретико-методологічні підходи. Ефективність державного управління. 2013. Вип. 37. С. 242–247.
12. Павленко С.О. Теоретичні та практичні проблеми протидії релігійному тероризму в Україні. Науковий вісник. 2017. № 2 (103). С. 48–61.
13. Варналій З.С. Актуальні проблеми забезпечення національної економічної безпеки в Україні. Науковий вісник. 2009. № 1. С. 1–18.
14. Варналій З.С. Детінізація економіки як чинник забезпечення національної безпеки України. Науковий вісник. Львів, 2009. Вип. 1. С. 3–20.
15. Зозуля О.С. Державні механізми детінізації капіталу як складова системи забезпечення економічної безпеки держави: стан та шляхи їх вдосконалення: магістерська робота: 8.150103; НАДУ при Президентові України. К., 2012. 102 с.
16. Sevruck V. Ethnic crime in Ukraine. Юридичний часопис Нац. акад. внутр. справ України. 2016. № 1 (11). С. 73–83.

УДК 342.9

МОРОЗ А.М.

ОСНОВНІ ЗАСАДИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА В БУДІВЕЛЬНІЙ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ

Стаття присвячена огляду Єврокоду, стану справ щодо гармонізації національних стандартів у галузі будівництва з європейськими та міждержавними стандартами.

Ключові слова: Єврокод, нормативна база проектування, гармонізація.

Статья посвящена обзору Еврокода, состоянию дел по гармонизации национальных стандартов в области строительства с европейскими и межгосударственными стандартами.

Ключевые слова: Еврокод, нормативная база проектирования, гармонизация.

The article is devoted to the review of the Eurocode, the state of affairs on the harmonization of national standards in the field of construction with European and interstate standards.

Key words: Eurocode, normative design base, harmonization.

Постановка завдання. Нормативна база Радянського Союзу залишилася у спадок колишнім республікам і була єдиною для країн Співдружності Незалежних Держав. У зв'язку зі зміною соціально-економічної ситуації, розвитком будівельної галузі та визначенням статусу будівельних норм як підзаконних нормативних актів технічного характеру постала потреба перегляду нормативних документів колишнього Радянського Союзу. Питання щодо їх актуалізації вирішувалося шляхом затвердження такими країнами на своїх територіях документів, розроблених Міждержавною науково-технічною комісією зі стандартизації, технічного нормування та сертифікації.

© МОРОЗ А.М. – аспірант кафедри адміністративного права і процесу (Національна академія внутрішніх справ)